

Arrest

nr. 265 986 van 21 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
Beiden in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van
X
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. ROBERT en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekers verklaren de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. De heer Z.M.A. (hierna: verzoeker) verklaart geboren te zijn in 1982. Mevrouw L.M.O.R. (hierna: verzoekster) verklaart geboren te zijn in 1984.

Verzoeker verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 24 oktober 2018. Op 12 november 2018 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekster en verzoekers' kinderen

verklaren het Rijk te zijn binnengekomen op 31 oktober 2019. Op 7 november 2019 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in, mede in naam van hun kinderen.

Op 11 juli 2019, 12 september 2019 en 20 november 2020 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op 20 november 2020 wordt verzoekster gehoord op het CGVS.

Op 20 maart 2020 nam de commissaris-generaal ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 240 463 van 3 september 2020 vernietigde de Raad deze weigeringsbeslissingen.

Op 25 februari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van beide verzoekers een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

1.1. Ten aanzien van verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U, A.Z.M., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Medellin (Colombia) op (...) 1982 en bent altijd in die stad blijven wonen, zij het in verschillende wijken. Eens u de middelbare school had afgerond bent u gaan werken in hotels en restaurants en daarnaast hebt u als zelfstandige een eigen restaurant en kledingwinkel uitgebaat. U hebt al 24 jaar lang een relatie met L.M.O.R. (CG-nummer xx/xxx en O.V.-nummer xxx). Jullie hebben samen drie minderjarige kinderen, die zich op 31 oktober 2019 samen met hun moeder bij u in België hebben gevoegd. U hebt uit een andere relatie nog een kind, dat zich bij de moeder in Colombia bevindt.

Uw problemen begonnen in september 2017. Uw burens rookten marihuana en maakten daar niet meteen een geheim van. U stoorde zich aan het feit dat zij dit zo openlijk deden waar uw kinderen bij waren en maakte ruzie met hen. Kort daarna, op 13 september 2017, kwamen enkele mannen bij u thuis. Ze vroegen u om met hen mee te gaan en omdat u lang genoeg in de wijk woonde om te weten dat zij bij een criminele bende hoorden, deed u wat ze vroegen. Ze gingen samen met u naar een andere wijk waar u W.A.Z. alias "Tabaco" ontmoette. U kende hem als kind omdat jullie in dezelfde omgeving zijn opgegroeid. Tegenwoordig is Tabaco een notoir figuur in de onderwereld van Medellin. Hij werkt voor maffiabaas Carlos Pesebre. Drie neven van uw vrouw werkten in het verleden voor Tabaco en met hen is het slecht afgelopen. Twee van hen werden vermoord en de derde is spoorloos verdwenen. Tabaco zei dat hij u nodig had, dat u iets voor hem moest doen, en dat u zich geen zorgen moest maken, dat u wel wist hoe het eraan toeging in de wijk. U keerde terug naar huis en nam contact op met een vriend die in de buurt een appartement verhuurde. In alle haast verhuisde u naar het nieuwe adres, wat door de burens uiteraard werd opgemerkt. Twee weken later werd u opnieuw gecontacteerd om een ontmoeting met Tabaco te regelen. Ditmaal legde hij aan u uit dat ze bezig waren met een groots opgezette operatie, door een ex-kolonel bedacht. De bende wilde een groot aantal doelwitten uit de weg ruimen door gebruik te maken van mensen die nog nooit in aanraking waren gekomen met politie of rechtbank; mensen zoals u. Minderjarigen zonder strafblad moesten ongemerkt de wapens vervoeren, en mannen zoals u zouden dan de moorden plegen. Aangezien u wist dat de bende van Tabaco geïnfiltreerd was bij de politie achtte u het uitgesloten dat u van die kant hulp kon verwachten. U deed dan ook geen aangifte van de samenzwering waarvan u kennis had gekregen. U won tijd door allerlei excuses aan te halen waardoor u niet meteen beschikbaar zou zijn. Drie maanden gingen voorbij zonder dat u nog werd benaderd toen men via uw moeder plots weer het signaal gaf dat u naar een vergadering moest komen. Ditmaal deden ze de hele procedure uit de doeken. U probeerde zich er opnieuw met smoesjes van af te maken, maar u werd onder druk gezet. De bende maakte duidelijk dat u geen keuze had en dat u zou worden betaald voor uw diensten. Wanhopig nam u contact op met uw tante die in België woonde en begon voorbereidingen te treffen om Colombia te verlaten. Op 24 juli 2018 werd Tabaco plots door de politie gevat. Met deze arrestatie was evenwel niet heel de bende opgerold. De leden die nog steeds op vrije voeten verkeerden bezorgden uw moeder boodschappen dat ze u probeerden bereiken en dat ze u wel zouden vinden. U denkt dat de bende u ervan verdacht de locatie van Tabaco te hebben doorspeeld aan de politie. Op 15 oktober 2018 nam uw moeder contact met u op om te waarschuwen dat het gevaarlijk was geworden voor u. U dook onder bij een vriend en diende op 18 oktober 2018 klacht in bij het parket in Medellin op advies van uw tante die in België woont. Medewerkers van het parket raadden u aan om naar België te reizen en hier politiek asiel aan te vragen. U nam ontslag op uw werk en boekte een vliegtuigticket naar België. U bleef twee dagen lang op de luchthaven van Medellin en vertrok dan naar Bogota, waar u nogmaals twee dagen bent verbleven. U verloor er uw paspoort en haalde snel een nieuw alvorens op 23 oktober 2018 te

vertrekken naar België, waar u toekwam op 24 oktober 2018. Op 12 november 2018 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Na uw vertrek zijn de kompanen van Tabaco nog negen keer bij u thuis komen informeren waar u bent. De schoonbroer van uw echtgenote is door hen tegengehouden toen hij uw zoon een lift gaf naar school. Ook bij die gelegenheid vroegen ze waar u ergens was. Er is ook al eens iemand aan uw deur komen kloppen 's nachts toen uw zoon nog aan het studeren was. Uw zoon voelt zich ook vaak bekeken als hij naar school gaat. Door de druk die op uw gezin werd uitgeoefend besloot uw partner psychologische begeleiding voor hem te zoeken. Uw vrouw en kinderen hebben op 31 oktober 2019 Colombia verlaten en zich bij u in België gevoegd. Op 07 november 2019 diende uw partner een verzoek tot internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Colombia te zullen worden vermoord door medestanders van Tabaco.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw militaire kaart, een klacht ingediend bij het parket, de vliegtuigtickets van uw reis, een aangifte van het verlies van een paspoort, een lijst van vermoorde verwanten en diverse nieuwsberichten.

U werd gehoord op het CGVS op 11 juli 2019 en 12 september 2019. Uw partner werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op 13 februari 2020 maar verscheen niet op de afspraak. Op 20 maart 2020 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming omdat er aan de door u beweerde vluchtmotieven geen geloof kon worden gehecht en omdat uw partner niet was komen opdagen voor haar persoonlijk onderhoud, waaruit een gebrek aan interesse sprak. U ging in beroep tegen deze weigeringsbeslissing. Ter ondersteuning van dit beroep hebt u bijkomende documenten ingediend: een kopie van de aangetekende zending met de oproepingsbrief van 21.1.2020 en Track & Trace van Bpost, een geschreven verklaring van uw partner plus vrije vertaling, vier overlijdensaktes van familieleden van uw vrouw, een brief van een Colombiaans mensenrechtencomité, en twee psychologische attesten betreffende jullie zoon D.. Op 03 september 2020 werd de weigeringsbeslissing van het CGVS vernietigd door de RvV met het arrest nr. 240 463, omdat uw vrouw blijkens een bewijsstuk van BPost de aangetekende zending met de oproeping niet had ontvangen door een onjuist/onvolledig adres. Aangezien zij aldus onterecht niet de kans had gekregen om haar persoonlijke vluchtmotieven en de documenten die er op betrekking hebben en die ook betrekking hebben op gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na het vertrek van haar partner toe te lichten tijdens een persoonlijk onderhoud, oordeelde de Raad dat er een substantiële onregelmatigheid bestond aan de weigeringsbeslissing, en werd deze vernietigd. Het dossier werd voor nader onderzoek teruggestuurd naar het CGVS.

U werd net als uw partner uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op 20 november 2020. Op 17 november 2020 richtte uw advocaat een brief met de vraag om jullie minderjarige zoon D. ook te laten horen op het CGVS. Wegens de laattijdigheid van deze vraag kon er geen gevolg aan gegeven worden. Naar aanleiding van jullie persoonlijk onderhoud op 20 november 2020 hebt u volgende stukken laten toevoegen aan het administratief dossier: een brief van uw zoon D. waarin deze vraagt om gehoord te worden in het kader van de asielprocedure en twee certificaten van lijkschouwingen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Pas tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud maakte u melding van ernstige problemen met uw geheugen, wat u wijt aan de stress en onzekerheid in het jaar voor uw vertrek en die volgens u een manifest negatieve impact hebben op uw vermogen om details te verschaffen (CGVS 2, p.8). U hebt echter nooit eerder verwezen naar dergelijke problemen die u zouden verhinderen of bemoeilijken om uw vluchtmotieven te herinneren en hebt tevens nagelaten om deze te staven met medische attesten. Desgevraagd stelt u ook nooit enig onderzoek te hebben laten uitvoeren naar uw geheugenproblemen en beschrijft u die zelf als "niets ernstig" (CGVS 3, p.8). Uit elk persoonlijk onderhoud dat u had in de kantoren van het CGVS blijkt voorts dat u in staat was om de vragen te begrijpen en uw antwoord te formuleren. U heeft ook na het ontvangen van de kopie van de persoonlijke notities geen melding gemaakt van problemen of onvolkomenheden in deze notities, waardoor mag worden aangenomen dat u het eens bent met de inhoud ervan. Evenmin heeft u enige opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud zelf bezorgd aan het CGVS.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Tevens dient voorafgaandelijk te worden verwezen naar het bericht van uw advocaat dd. 17 november 2020 waarin hij de wens meedeelde dat jullie minderjarige zoon D. zou worden gehoord door het CGVS. D. zelf schreef een brief in die zin op 19 november 2020. Zoals het CGVS op diezelfde datum liet weten, kon deze wens niet worden ingewilligd omdat ze slechts drie dagen voor uw persoonlijk onderhoud aan het CGVS werd gericht, terwijl de wet voorziet dat dergelijke vraag ten laatste vijf kalenderdagen voor het persoonlijk onderhoud moet worden gesteld. Zowel u (CGVS 3, p.2) als uw echtgenote (CGVS vrouw, p.4) stellen dat uw zoon louter jullie verklaringen wilt bevestigen en dat het gaat over dezelfde feiten die jullie reeds hebben uiteengezet. Volgens uw partner heeft uw zoon trouwens niet goed begrepen wat er gebeurde bij het enige incident waar hij zelf bij was, omdat hij op dat ogenblik een koptelefoon ophad en niet hoorde wat er werd gezegd (CGVS vrouw, p.10). In het licht van deze vaststellingen en de door jullie neergelegde documenten waaruit blijkt dat jullie oudste zoon psychisch kwetsbaar is en slechts moeizaam kan communiceren, acht het CGVS het niet opportuun om nog bijkomende gehoren te organiseren zodat D. jullie verklaringen zou kunnen bevestigen.

Er dient evenwel te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een actuele persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Jullie verklaringen over de beweerde gebeurtenissen die aan de basis liggen van jullie vrees zijn namelijk opmerkelijk inconsistent en vaag, op tal van punten ronduit tegenstrijdig, en weinig doorleefd.

Zo zijn uw eigen verklaringen intern al zeer weinig consistent. U hebt niet minder dan drie verschillende versies gegeven van de gebeurtenissen die tot uw vertrek zouden hebben geleid. U zegt dat u bij DVZ een goede samenvatting hebt kunnen geven van uw problemen, zij het zonder details (CGVS 1, p.3). Die samenvatting gaat als volgt: op 13 september 2017 bent u door drie mannen meegenomen naar Tabaco, die u in het bijzijn van een ex-kolonel van het leger de opdracht gaf om enkele moorden te plegen. U weigerde dit te doen en verhuisde naar een andere wijk, de eerste van drie keren dat u van woning veranderde. Via uw moeder probeerde men u te bereiken. Twee weken na 13 september 2017 kwamen bendeleden opnieuw aan u vragen om mee te werken aan een andere opdracht. Op 15 oktober 2018 zijn ze een laatste maal bij uw moeder geweest en lieten verstaan dat ze wisten waar u was. Op 18 oktober 2018 hebt u klacht ingediend, en een dag later bent u ondergedoken tot aan uw vertrek uit Colombia op 23 oktober 2018 (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5).

Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verwijst u opnieuw naar drie mannen die u meenamen naar Tabaco. Die maakt duidelijk dat hij verwacht dat u iets voor hem gaat opknappen (CGVS 1, p.11-12). U maakt daarbij echter geen melding van de aanwezigheid van een ex-kolonel of een bevel tot moord. Omdat u enkele dagen eerder ruzie had gemaakt met buurtbewoners die drugs verkochten denkt u dat u op die manier onder de aandacht van een criminele bende was gekomen (CGVS 1, p.12). Twee weken later speelde hetzelfde scenario zich af maar ditmaal was er ook een ex-kolonel bij aanwezig, die een plan had opgesteld om een hele lijst doelwitten van de bende te elimineren. Dit zou uitsluitend worden uitgevoerd door mensen met een blanco strafblad, zoals u en uw minderjarige zoons (CGVS 1, p.12). U hebt deze ex-kolonel maar één keer gezien en daarna nooit meer ontmoet (CGVS 1, p.17-18). Op 24 juli 2018 werd Tabaco gearresteerd. Ondertussen was het plan volledig uitgewerkt met een "chronogram", dat aangaf welke mensen wanneer op bepaalde plaatsen moesten zijn. De overgebleven bendeleden zochten naar u om mee te werken aan deze criminele samenzwering (CGVS 1, p.12-13). Op 15 oktober 2018 hoorde u een laatste keer van de bende en raadde uw moeder u aan om onmiddellijk te vertrekken. U gaf uw ontslag en kocht vliegtuigtickets (CGVS 1, p.13).

Later hebt u nog een andere versie van deze feiten gegeven. U verklaart dan opnieuw dat u op 13 september 2017 voor een eerste keer door drie bendeleden bent meegenomen naar een ontmoeting met Tabaco, die zegt dat u iets voor hem gaat moeten doen (CGVS 2, p.6). 15 dagen later hebben bendeleden bij uw moeder de boodschap achtergelaten dat ze opnieuw wilden spreken. Tijdens die tweede ontmoeting vertelden ze u "ongeveer alles wat er ging gebeuren" (CGVS 2, p.6): uw minderjarige zoon zou u moeten helpen bij het plegen van deze misdrijven. U hoorde met hoeveel personen dit grote plan zou worden uitgevoerd. Een persoon die men "el coronel" (de kolonel) noemde had het dan weer over welke stappen er allemaal zouden worden genomen (CGVS 2, p.6). Na drie maanden, tijdens dewelke u begon te denken dat men u uit het oog verloren was, volgde er nog een identieke vergadering, waarop Tabaco en de kolonel u details van de operatie vertelden (CGVS 2, p.7). Dat u eerst beweerde deze kolonel nooit meer te hebben teruggezien, terwijl u later zegt dat hij er opnieuw bij was tijdens de laatste ontmoeting, is uiteraard sterk tegenstrijdig. Uw verwijzingen naar deze figuur zijn trouwens ook niet consistent: u zegt eerst dat hij een militair was, maar dat u niet weet of het een kolonel was (CGVS 1, p.12), vervolgens hebt u het afwisselend over een kolonel en een ex-kolonel (CGVS 1, p.13,15), en uiteindelijk zegt u dat hij iemand was in militaire tenue en dat u hebt gevraagd wie deze man is, waarna men u vertelde dat het gaat om een kolonel die actief is bij de paramilitairen

(CGVS 1, p.17-18). Tijdens het tweede interview hebt u het gewoon over iemand die ze "el coronel" noemen (CGVS 2, p.6).

Voorts valt op dat u doorheen uw spontane relaas telkens allerlei zijsprongen maakt, maar bijzonder weinig kan vertellen over uw opeenvolgende ontmoetingen met Tabaco en de andere mensen die u zegt te vrezen (CGVS 1, p.11-14). Zelfs als u een tweede keer wordt gevraagd om zeer precies en in detail te vertellen over de gebeurtenissen die tot uw vertrek hebben geleid (CGVS 2, p.5), waarbij u er voortdurend aan herinnerd moest worden dat u algemeenheden achterwege moet laten (CGVS 2, p.5,6), blijft u bij een vaag en weinig overtuigend relaas van een opeenvolgende ontmoetingen met Tabaco. U besteedt meer aandacht aan het uitleggen van het plan dat u kreeg voorgeschoteld dan aan het preciseren van de omstandigheden waarin u deze plannen te horen kreeg. Zoals hierboven opgemerkt slaagt u er ook niet om consistente verklaringen af te leggen. Zo verklaart u voortdurend dat u "veel informatie had" (CGVS 1, p.13), dat u "alle kennis had" (CGVS 1, p.16), dat u "teveel informatie" had (CGVS 1, p.17) en dat het "delicaat" was dat u zoveel informatie had (CGVS 1, p.18). Als u wordt gevraagd om te preciseren welke gevoelige informatie u dan wel te weten was gekomen, komt u echter niet verder dan dat er een plan was om diverse mensen te vermoorden (CGVS 1, p.17). In een ander persoonlijk onderhoud zegt u dan weer een chronogram te hebben gezien met een lijst van verschillende personen en dat u tot in de puntjes hoorde hoeveel personen naar welke gemeentes waar zouden gaan, hoe dat zou worden aangepakt, en met wie u ter plaatse contact kon opnemen (CGVS 2, p.7). U herinnert zich dan dat iedereen over de fysiek aanwezige plan en de kaart van de operatie stond gebogen (CGVS 2, p.7,9). Dat staat haaks op wat u vertelde tijdens uw eerste interview, toen u expliciet bent gevraagd of u dat chronogram zelf had gezien, en tweemaal ontkende dat u het ooit met eigen ogen had gezien (CGVS 1, p.16). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud krijgt u nogmaals de kans om klaarheid te scheppen. U zegt dan eerst dat er werd getoond naar welke plek u moest gaan, dat u daar een wapen zou krijgen en een foto van het doelwit; u hoorde de naam van het doelwit, maar u kende die persoon niet. De bendeleden zeiden tegen u: "hij heet zo, en dan gaat u naar daar, krijgt u de wapens, de foto, en dat is het" (CGVS 3, p.10). Maar hieruit mag volgens u niet worden begrepen dat u wist wie u moest vermoorden of waar. Het bleef volgens u allemaal heel algemeen en er was een lijst en een kaart met namen van plaatsen en personen. De namen van de personen die u zou moeten vermoorden in opdracht van de bende hebt u niet kunnen onthouden (CGVS 3, p.10). Ook hier wijkt u sterk af van de vorige versie. U bent tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud immers gevraagd of u wist wie ze wilden vermoorden en waar en stelde dan ondubbelzinnig: "Nee, ze specificeerden niet wie en ook niet waar, ze zeiden verschillende steden en verschillende dorpen en verschillende personen maar namen nee, dat niet. Tot zover ben ik niet geraakt. Zij waren in gesprek en ze wachtten tot wanneer iemand zei ja, dan tonen ze een naam en foto en dan klaar." (CGVS 1, p.17). Dat u enerzijds blijft hameren op de hoeveelheid informatie waarvan u deelachtig gemaakt werd, en anderzijds telkens weer erkent dat u niet op de hoogte was van de werkelijke details, laat zich natuurlijk moeilijk rijmen. Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud houdt u vast aan de versie dat u tijdens de eerste vergadering niets hebt gezien, maar dat u tijdens de tweede vergadering zowel de kaart als het chronogram van de operatie hebt gezien (CGVS 3, p.11), net als de lijst met de namen van de doelwitten (CGVS 3, p.5). Dat u probeert om daarmee de spons te vegen over uw vorige verklaringen spreekt boekdelen over uw geloofwaardigheid.

De verklaringen van uw vrouw bieden evenmin soelaas. Ondanks het feit dat u zelf al diverse interviews had afgelegd in het kader van uw asielprocedure en dus al ervaringen had opgedaan toen uw echtgenote met jullie kinderen in België is toegekomen, blijkt zij tijdens haar persoonlijk onderhoud nauwelijks op de hoogte van de gebeurtenissen die aan de basis van uw vertrek zouden liggen. U relateert zelf de waarde van haar verklaringen door te stellen dat u haar zowel in Colombia als later in België slechts in vage termen vertelde wat er aan de hand was omdat uw echtgenote "net zoals de meerderheid van de vrouwen" (CGVS 3, p.9) te emotioneel was om alle details te kunnen aanhoren. Deze stereotiepe uitleg snijdt geen hout. Dat u van mening was dat het te gevaarlijk was om uw partner in te lichten over de gebeurtenissen die ertoe hebben geleid dat u haar met de kinderen alleen achter liet in Colombia terwijl u naar België vertrok (CGVS 3, p.9) past al niet in een logisch geheel. Dat u deze onwetendheid doelbewust en weloverwogen in stand hebt gehouden toen jullie allebei in België waren, zelfs al wist u dat zij tijdens een persoonlijk onderhoud de basis van haar vrees zou moeten uiteenzetten, kan al helemaal niet worden gevolgd. Dat uw vrouw slechts oppervlakkig kan vertellen wat er met u allemaal zou zijn gebeurd voor uw vertrek, is overigens ook weinig realistisch aangezien jullie in Colombia samenwoonden. Volgens u waren de confrontaties met Tabaco zo intimiderend dat u bevend en bleek terugkeerde naar huis, waardoor uw vrouw meteen zag dat er u iets verschrikkelijks was overkomen (CGVS 3, p.9). De lacunes en gebreken in de verklaringen van uw vrouw over uw beweerde ontmoetingen met de man die diverse doden en doodsb bedreigingen binnen uw schoonfamilie op zijn kerfstok zou hebben, zijn daarom des te opvallender.

Om te beginnen stelde uw vrouw bij DVZ nog dat de bende die jullie viseerde voor gedwongen rekrutering daarmee was begonnen toen er in september 2017 een plaatselijke bendeleider werd opgepakt. Vervolgens werd u onder druk gezet om drie keer naar een vergadering met hen te gaan (DVZ vrouw, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Aan het begin van haar persoonlijk onderhoud bevestigt ze na enige misverstanden dat de verklaringen die zij heeft afgelegd bij DVZ een goede samenvatting waren van de redenen waarom ze voor haar leven vreesde in Colombia, minus de details (CGVS vrouw, p.4). Noch u, noch uw vrouw verwezen op enig ander tijdstip naar een arrestatie van een bendeleider als beginpunt van jullie problemen.

Tijdens haar spontaan relaas, waarbij werd gevraagd om precies en volledig te vertellen waarom ze is vertrokken uit Colombia en er niet naar kan terugkeren, kan uw partner zich enkel in algemene en vage termen uitlaten. Ze heeft het eerst over een gebeurtenis op 13 september 2017 waarbij u wordt gevraagd om een vergadering bij te wonen (CGVS vrouw, p.9). Vervolgens vertelt ze over de algemene situatie in de wijk (CGVS vrouw, p.9-10), waarna ze de klacht bij het parket en uw vertrek uit Colombia vermeldt (CGVS vrouw, p.10). Na uw vertrek had ze veel schrik en het gevoel dat ze achtervolgd werd (CGVS vrouw, p.10). Een automobilist heeft jullie schoonbroer aangesproken om naar u te vragen toen hij uw zoon naar school voerde, wat ertoe leidde dat uw partner naar een comité voor mensenrechten is gegaan (CGVS vrouw, p.10). Uw zoon heeft psychische problemen en werd daarvoor begeleid. Het gemeentebestuur van Medellín heeft een bezoek gebracht in het kader van een steunproject voor gezinnen die hoog risico lopen op ontheemding of rekrutering (CGVS, p.10-11). Op geen enkel punt noemt zij namen van personen of plaatsen, en behalve de datum van de eerste vergadering geeft ze ook geen referentiepunten in de tijd. Na een pauze in het persoonlijk onderhoud moet uw vrouw er op gewezen worden dat ze niet eens heeft gezegd wie ze vreest in Colombia, waarna ze voor het eerst spreekt over de bende van Tabaco (CGVS vrouw, p.12). Er wordt nogmaals aan haar gevraagd wat er is gebeurd na 13 september 2017 en jullie verhuis in diezelfde maand. Vervolgens legt zij uit dat jullie niet ver konden verhuizen omdat zoiets tot vergelding van de bende zou leiden, die zouden denken dat u was gevlucht met compromitterende informatie (CGVS vrouw, p.13-15). Aangezien deze verklaringen zeer weinig samenhang vertonen, wordt haar een derde maal de vraag gesteld wat er dan precies zou zijn gebeurd dat heeft geleid tot jullie vertrek (CGVS vrouw, p.15). Daarbij moet ze er tussendoor andermaal op gewezen worden dat ze duidelijk en precies moet zijn in haar verklaringen over de kernelementen van de zaak (CGVS vrouw, p.15). Vervolgens blijkt dat zij nauwelijks op de hoogte is van de redenen voor uw vertrek. Zo heeft zij het ook over drie vergaderingen, maar ze meent dat de tweede vergadering ongeveer twee à drie maanden na de eerste plaatsvond (CGVS vrouw, p.15,17). Zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat jullie geen van beide kunnen herinneren op welke datum deze aangrijpende en uitzonderlijke gebeurtenis plaatsvond, quod non, is het vreemd dat ze de tweede vergadering situeert maanden nadat die volgens u plaatsvond: u hebt het over twee weken of vijftien dagen na de eerste vergadering (CGVS 1, p.12; CGVS 2, p.6). Volgens u is dit terug te brengen tot een eenvoudige vergissing (CGVS 3, p.9,10), uiteraard een weinig draagkrachtig excuus voor jullie uiteenlopende verklaringen. Tijdens de eerste vergadering kreeg u volgens uw partner te horen dat u met uw oudste zoon moest deelnemen aan een operatie van de bende ergens in de komende maanden: jullie moesten tezamen naar een dorp gaan en daar een aanslag plegen (CGVS vrouw, p.16). Dat u tijdens de eerste vergadering reeds te horen kreeg wat u voor de bende moest doen stemt overeen met de versie die u gaf bij DVZ, maar is strijdig met de latere versies die u hebt uiteengezet op het CGVS, zoals hierboven reeds opgemerkt. Dat ook jullie oudste zoon D. daarbij werd vernoemd, komt in geen enkel van de drie onderscheiden versies voor die u hebt gegeven. Volgens u werd er pas op de tweede vergadering uitgelegd dat u samen met uw 16-jarige zoon zou worden uitgestuurd (CGVS 2, p.6), en aanvankelijk stelde u trouwens dat er enkel was gezegd dat u een van uw kinderen daarvoor moest inzetten aangezien niemand van hen al met de politie in contact kwam (CGVS 1, p.12). Nog altijd volgens uw vrouw was u heel erg geschrokken toen u dat bevel kreeg van de bende. In de daaropvolgende maanden kwamen de bendeleden nog verschillende keren langs om te benadrukken dat u moest meewerken omdat u al zeer delicate informatie had opgevangen, zoals wie de bende wilde uitschakelen (CGVS vrouw, p.16). Gevraagd wie u dan wel moest vermoorden in opdracht van de bende, verwijst uw vrouw naar een alias dat werd vermeld in de vergadering, maar waar ze niet meer over kan vertellen: de "ex-kolonel" (CGVS vrouw, p.16). Ze bevestigt even later dat ze helemaal niet weet op welke manier die exkolonel in het plaatje past (CGVS vrouw, p.17). Doorheen uw verschillende verklaringen is de ex-kolonel altijd het brein achter de operatie geweest, waardoor het vreemd is dat uw echtgenote hem eerder in verband lijkt te brengen met het doelwit van de hele operatie. Zij stelt dan eerst dat u niet op de hoogte was van de identiteit van de doelwitten die de bende uit de weg wilde ruimen (CGVS vrouw, p.16), om vervolgens haar verklaringen te wijzigen door te stellen dat u wel hoorde wie die mensen waren en wat hun naam was (CGVS vrouw, p.17). Wanneer ze wordt gewezen op de strijdige aard van deze antwoorden, probeert ze dat te vergoelijken door te stellen dat u wel de namen te horen kreeg maar dat u die mensen niet persoonlijk kent en dus niet weet wie ze zijn. U kreeg

enkel hun namen te horen toen iedereen op de vergadering specifieke taken kreeg toegewezen (CGVS vrouw, p.17). Zoals ook reeds eerder uitgelegd druist dat lijnrecht in tegen de verklaringen tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud, tijdens hetwelk u beweerde dat u nooit zover was gekomen dat deze details werden besproken omdat u nooit had ingestemd met de opdracht.

Uw vrouw verklaart dus dat er pas enkele maanden later een tweede vergadering volgde waarin het wie, wat, hoe en wanneer van de operatie verder werden verijnd (CGVS vrouw, p.17). Ongeveer drie maanden later, maar het is uw vrouw niet geheel duidelijk wanneer, volgde er dan een derde vergadering waarop werd geconcretiseerd wanneer er een aanslag op een belangrijk persoon zou worden uitgevoerd (CGVS vrouw, p.18). Uw partner is er van overtuigd dat het gaat om iemand heel belangrijk iemand, wat blijkt uit hoe zorgvuldig de aanslag werd voorbereid, maar u hebt haar nooit een concrete naam verteld van het doelwit van de aanslag (CGVS vrouw, p.18). Aangezien u zelf nooit beweerde dat u een belangrijk persoon moet gaan uitschakelen, valt niet in te zien waarom uw partner onder deze indruk verkeerde. U kan daarover niet de minste opheldering bieden als u wordt geconfronteerd met de verklaringen van uw vrouw: "[...] er werd gesproken over veel mensen maar ze mompelden wel veel, ik weet niet over wie het gaat, dat weet ik niet, ik heb ook veel van hun gemompel gehoord en daarvoor probeerde ik wel dingen te herinneren en nu dat er geen paniek en geen schrik meer is, ik probeerde te zoeken hoe ik erop kon reageren, op dat alles." (CGVS 3, p.6). Daar waar het CGVS er begrip voor kan opbrengen dat een persoonlijk onderhoud voor de verzoeker enige stress met zich meebrengt, kan de loutere verwijzen van uw vrouw naar emotionele staat (CGVS vrouw, p.16) geenszins verschonen dat haar verklaringen over vluchtaanleiding zo onscherp en incoherent zijn.

Gezien deze oppervlakkige en tegenstrijdige verklaringen hebben jullie de gebeurtenissen die tot uw eigen vertrek uit Colombia zouden hebben geleid niet aannemelijk gemaakt.

Zelfs indien enig geloof gehecht zou kunnen worden aan uw ontmoetingen met Tabaco, quod non, moet trouwens vastgesteld worden dat deze kennelijk niet aan de basis lagen van uw vertrek uit Colombia.

De tweede ontmoeting met Tabaco zou volgens u twee weken na 13 september 2017 hebben plaatsgevonden en de derde bijna drie maanden na de tweede, dus eind 2017 (CGVS 2, p.5,6,7). U hebt iedere keer zijn bevelen kunnen ontlopen door te zeggen dat u druk bezig was op het werk en maakt geen melding van enige represailles vanuit de bende voor deze weigering (CGVS 2, p.6-7,9). U zegt integendeel dat de bende wachtte tot er iemand zelf "ja" zou zeggen (CGVS 1, p.17), en benadrukt dat de bende u geld aanbood om deze opdracht voor hen op te knappen (CGVS 1, p.18; CGVS 2, p.7). Pas op 15 oktober 2018 hebt u ontslag gegeven op uw werk (CGVS 1, p.13,20), luttele dagen voor uw vertrek uit Colombia en meer dan een jaar nadat uw problemen zouden zijn begonnen. Ook uw partner bevestigt dat u ondertussen gewoon verder ging werken (CGVS vrouw, p.16). Dat de bende al die tijd zo coulant met u omging, terwijl u volhoudt dat u onder dwang door hen werd gerekruteerd, is op zich reeds weinig plausibel. Dat geldt trouwens ook voor de levensomstandigheden van uw gezin. U lijkt het tijdens het eerste persoonlijk onderhoud vanzelfsprekend te vinden dat uw kinderen nog altijd naar school gaan (CGVS 1, p.10), poneert u dat de kinderen niet de hele dag binnen opgesloten kunnen blijven (CGVS 1, p.20) en zegt u over D. dat hij het "supergoed" deed op school, met succes cursussen programmeren en robotica heeft gevolgd en werd toegelaten tot een universiteit in Medellin. Op het ogenblik van het eerste gehoor in juli 2019, ongeveer negen maanden na uw vertrek uit Colombia, is zijn niveau wel wat gedaald "door de situatie" (CGVS 1, p.10), maar ook tijdens uw tweede gehoor spreekt u over hoe uw zoon behalve zijn gewone scholing ook deelneemt aan workshops aan de universiteiten van Medellin (CGVS , p.5). Het is evenwel zeer vreemd dat uw zoon al die tijd zo goed kon presteren, aangezien jullie volgens uw verklaringen reeds sinds september 2017 moesten vrezen dat de bende van Tabaco u of uw kinderen gedwongen zou rekruteren.

De vaststelling dat u en uw gezin kennelijk nog lange tijd dezelfde levensstijl konden verderzetten voert trouwens als vanzelf naar de vraag van uw eigenlijke vluchtaanleiding. Volgens uw partner zou de operatie die de bende u op 13 september 2017 uiteenzette enkele maanden later al plaatsvinden (CGVS vrouw, p.16), terwijl u pas meer dan een jaar later uit Colombia bent vertrokken. Tabaco zelf is in juli 2018 gevat door de Colombiaanse autoriteiten (CGVS 1, p.12; CGVS 2, p.7), dus ettelijke maanden nadat u voor het laatst iets van hem had gehoord. U hebt dan ook niet kunnen ophelderen waarom u op 15 oktober 2018 plots concludeerde dat u het land moest verlaten. Aanvankelijk houdt u het erop dat de bendeleden zeiden dat ze wisten waar u was (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5) en tijdens het eerste gehoor zegt u daarover zelfs alleen dat ze uw moeder lieten weten dat ze naar u op zoek waren (CGVS 1, p.13). Doorheen uw verklaringen hamert u er evenwel op dat de bende u altijd wist zijn, ook als u binnen de stad verhuisde (CGVS 1, p.12; CGVS 2, p.6) waardoor moeilijk valt in te zien dat u zo verrast was door het idee dat de bende uw woonplaats kende dat u plots het land moest verlaten. Hierbij moet evenwel ook worden opgemerkt dat u helemaal niet aantoonde dat u in werkelijkheid meermaals bent verhuisd of ooit uw officieel adres hebt laten veranderen. U zegt over de laatste dagen voor uw vertrek tevens dat u het advies van uw familieleden volgde om klacht in te dienen maar daarbij geen details te vertellen, want als u dat zou doen kon u niet langer blijven wonen daar en "komen ze naar je op zoek"

(CGVS 1, p.11,19). Aangezien u op het ogenblik dat u klacht indiende reeds had besloten om te vertrekken (CGVS 1, p.13) net omdat u werd gezocht door de bende is het merkwaardig dat u plots die redenering omdraait. Dat u pas tijdens het tweede persoonlijk onderhoud toevoegde dat bendeleden u op 15 oktober 2018 met de dood bedreigden omdat u hen niet gehoorzaamde (CGVS 2, p.7) is dan ook zeer vreemd. Het is bijster weinig aannemelijk dat u tot op dat punt een kernelement van uw vrees was vergeten vermelden. Dat ook uw partner er niet over gesproken heeft dat u op 15 oktober 2018 met de dood werd bedreigd, toont duidelijk dat aan deze late toevoeging in uw relaas niet voor waar kan worden aangenomen. Het raakt immers kant noch wal dat ook zij een van de belangrijkste gebeurtenissen die aan de basis liggen van jullie vrees zou weglaten uit haar relaas.

Daarbij moet overigens ook worden opgemerkt dat uw beslissing om te vertrekken uit Colombia op 15 oktober 2018 zich moeilijk laat rijmen met uw eerdere uitspraak dat u minstens één maand voor uw eigenlijke vertrek reeds een paspoort had aangevraagd met als doel om naar Parijs te vliegen, omdat u toen beseftte dat u naar het buitenland moest vertrekken (CGVS 1, p.5). Hieruit blijkt namelijk dat u reeds voor de beweerde vluchtaanleiding uw vertrek aan het voorbereiden was, wat uw verklaringen over de omstandigheden van uw vertrek in een bedrieglijk daglicht stelt. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelt u dan weer dat u tussen de derde vergadering met Tabaco en diens arrestatie in juli 2018 al zodanig onder druk werd gezet dat u aan een tante in België vertelde over uw vrees voor uw leven, waarna zij u geruststelde dat u bij haar terecht kon, en dat ze u geld zou geven om uw reis mogelijk te maken (CGVS 2, p.7). U bevestigt tijdens uw derde persoonlijk onderhoud ook dat u voor 15 oktober 2018 al uw vertrek uit Colombia aan het organiseren was, want op dat moment “wist u niet meer wat te doen” (CGVS 3, p.11). Van de organisatie van uw reis en de reservatie van de vluchten legt u trouwens ook geen enkel document neer, wat nog verder doet twijfelen aan de omstandigheden van uw vertrek. Ook de berichten die u hebt uitgewisseld met uw tante in België en waarin zij u aanraadde om gezien de ernst van de situatie een paspoort te gaan halen en een vlucht te boeken, hebt u niet getoond aan het CGVS. Volgens u kan dat niet omdat u uw oude gsm met bijhorende simkaart in Medellin hebt achtergelaten (CGVS 3, p.13). Dit excuus weegt zeer licht. Aangezien uw tante al die tijd in België woonde kan immers niet worden ingezien waarom zij van haar kant deze relevante berichten niet zou kunnen aanleveren om uw relaas kracht bij te zetten.

Dit alles klemmt des te meer omdat ook nog moet worden aangestipt dat u geen overtuigend motief kan aanreiken voor de langdurige interesse die Tabaco en zijn bende voor u zouden hebben getoond.

Zo valt moeilijk in te zien waarom deze bende hardnekkig zouden blijven proberen om u te dwingen om deze bloederige “reorganisatie” (CGVS 1, p.17) uit te voeren. U denkt dat de bende specifiek u moest hebben omdat u “een connectie met hen had” (CGVS 1, p.18). U preciseert later dat u als kind soms met Tabaco voetbalde omdat jullie uit dezelfde wijk komen (CGVS 2, p.3,10). Dat u louter om die reden zou worden gevisieerd, samen met uw profiel als iemand met een blanco strafblad dat u elders hebt aangehaald (CGVS 1, p.12; CGVS 2, p.5-6) is evenwel weinig plausibel. U zegt zelf dat als u het niet zou doen, “dan was er iemand anders” (CGVS 1, p.18) en maakt gewag van een grote hoeveelheid jongeren die de bende wilde rekruteren. Zelf hebt u ook vaak gezien dat jongeren banden smeden met de bende om zo drugs, wapens en geld in handen te krijgen, wat de lokale jeugd gelijkstelt met macht (CGVS 1, p.18). Dat klinkt als een bewuste keuze om via criminele weg meer prestige en aanzien te krijgen, maar u blijft volhouden dat het gaat om gedwongen rekrutering (CGVS 1, p.18). Dat de criminele bendes in Colombia uitsluitend bestaan uit onwillige slachtoffers, en geen daders bevatten, is op zich al een onrealistische gang van zaken. Gezien de beschikbaarheid van andere rekruten kan dan ook moeilijk worden ingezien dat u in de loop van meer dan een jaar af en toe deelachtig zou worden gemaakt van de geheimen van machtige figuren uit de onderwereld van Medellin, of dat u onmisbaar was voor hun plannen (CGVS 1, p.17), terwijl in de lange periodes tussendoor gewoon de draad van uw leven kon oppikken.

U suggereert tevens dat de bende naar u op zoek ging omdat u Tabaco had gesproken en dat u deze ontmoetingsplaats had kunnen doorgeven aan de politie (CGVS 1, p.13,16,17), hoewel u dit niet expliciet uitspreekt als u wordt gevraagd naar welke informatie u precies bedoelt als u zegt dat u teveel wist (CGVS 1, p.17). Het is pas tijdens uw tweede gehoor dat u speculeert dat de bende op zoek was naar iemand die had verklikt waar Tabaco zijn vergadering hield omdat hij daar werd gearresteerd (CGVS 2, p.7,14). Opvallend genoeg zegt u dan ook te vrezen dat de politie u zou aanhouden omdat u Tabaco hebt ontmoet (CGVS 2, p.10), terwijl u eerder nog zeker was dat de politie nooit naar u op zoek was (CGVS 1, p.17). Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen dat u part noch deel had aan het gerechtelijk onderzoek tegen Tabaco. Het valt dan ook moeilijk in te zien waarom zijn bende ettelijke weken na de arrestatie plots verdenkingen jegens u zou koesteren op basis van enkele ontmoetingen in het jaar voordien. U hebt ook geen concreet element aangebracht die tot de hypothese zouden leiden dat de bende u om die reden viseerde, en hebt deze niet eens expliciet aangehaald tot in uw tweede persoonlijk onderhoud. Nochtans mag redelijkerwijs verwacht worden dat een verzoeker om

internationale bescherming van het begin van de procedure duidelijk maakt om welke basis hij een gegronde vrees zou koesteren.

Aangezien u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u in 2017-2018 werd geviseerd door een bende, volgt daar logischerwijs uit dat de gebeurtenissen na uw vertrek die zouden zijn voortgevloeid uit deze beweerde gedwongen rekrutering niet aannemelijk zijn. Ook hierover schieten jullie verklaringen trouwens schromelijk tekort om geloofwaardig geacht te worden. Zo valt op dat uw vrouw ook zeer vaag en algemeen blijft over de periode na uw vertrek. Ze stelt dat ze dacht dat ze gevolgd werd, dat ze veel schrik had omdat ze wist dat de bendeleden nog altijd naar u zochten en dat ze zich moest verstoppen als ze langskwamen (CGVS vrouw, p.10). Uit het jaar waarin zij alleen met de kinderen achterbleef in Colombia brengt ze slechts één concrete gebeurtenis ter sprake: iemand zou uw oudste zoon hebben aangesproken toen die naar school werd gebracht. Hij kon dat niet horen door zijn koptelefoon maar jullie schoonbroer hoorde wel wat er werd gezegd. Daarna ging ieder zijn weegs en bracht jullie zoon de dag op school door. Het is deze gebeurtenis die uw vrouw ertoe bracht om naar het comité voor de mensenrechten te gaan (CGVS vrouw, p.10). Bij deze beweerde gebeurtenis worden verder in deze beslissing nog de nodige vraagtekens geplaatst. Verder heeft uw vrouw het over de nood aan psychologische bijstand voor uw oudste zoon en over financiële moeilijkheden (CGVS vrouw, p.11).

Uit uw verklaringen blijkt dat de bendeleden tussen uw vertrek uit Colombia en uw eerste persoonlijk onderhoud nog negen keer bij jullie thuis geweest zijn om naar u te vragen (CGVS 1, p.13), en dat er eenmaal iemand 's nachts heeft aangeklopt op haar deur (CGVS 2, p.3,12), zaken waar uw partner bizar genoeg in haar eigen vluchtrelaas geen enkele aandacht aan schenkt. Net zoals u meer dan een jaar lang zeer weinig last zou hebben gehad van de bende voordat u in oktober 2018 Colombia hebt verlaten, moet op basis van jullie verklaringen worden besloten dat uw gezin kennelijk bijzonder weinig hinder heeft ondervonden na uw vertrek. Noch u, noch uw vrouw, maken enige melding van bedreigingen aan hun adres in de periode na uw vertrek. Volgens u moet de vraag aan uw zoon waar u zich bevond evenwel worden uitgelegd als een bedreiging aan zijn adres, ook al begreep uw zoon dat zelf niet zo (CGVS 3, p.6-7). Een en ander staat in schril contrast met de macht die jullie toeschrijven aan Tabaco. Volgens u is hij een speler in de machtige misdaadgroep "Oficina de Envigado" die actief zijn in heel Colombia (CGVS 1, p.12,14,17,21), iets "ongelooflijks", een "gigantische organisatie" die veel geld controleert en waartegen je als individu niet op kan (CGVS 1, p.12,17; CGVS 2, p.14). Indien de "Oficina de Envigado" werkelijk geloofde dat u na 15 oktober 2018 bent verdwenen omdat u hen ongehoorzaam was en ging verklikken (CGVS 2, p.14), valt niet in te zien waarom zij niet of nauwelijks reageerden op uw verdwijning en uw familie ongemoeid lieten terwijl ze u zochten. Het is al helemaal ongerijmd dat u zou veronderstellen dat uw vlucht voor de bende geen gevolgen zou hebben voor uw gezin (CGVS 2, p.11). Ook volgens uw vrouw is Tabaco deel van een enorm crimineel netwerk dat Colombia in zijn greep houdt en dat overal zijn doelwit kan vinden en uitschakelen. "Als iemand zich verstoopt of weigert informatie te geven dan weten we hoe dat gaat eindigen." (CGVS vrouw, p.14). Dat u beweert met gevoelige informatie over de bende van hun radar te zijn verdwenen had nochtans geen nadelig gevolgen blijkens jullie verklaringen. Zelfs dat uw gezin ondergedoken zou hebben geleefd na uw vertrek (CGVS vrouw, p.19) moet sterk gerelativeerd worden. Zo bleven uw vrouw en kinderen op hetzelfde adres wonen (CGVS 1, p.9,10). Zoals reeds opgemerkt konden de kinderen naar school blijven gaan. Het is dan ook vreemd dat u tijdens uw derde gehoor plotseling uw verklaringen wijzigt en stelt dat uw kinderen "natuurlijk" school hebben moeten missen door uw problemen (CGVS 3, p.14), terwijl u het voordien even "natuurlijk" vond dat ze naar school bleven gaan (CGVS 1, p.10). Overigens gaat het hier opnieuw over een blote bewering, aangezien er volgens u niet wordt toegezien op de schoolplicht in Colombia (CGVS 3, p.14). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud gevraagd naar het beroep van uw partner verklaarde u dat zij hetzelfde doet als u met het kledingmerk en dat ze zich bezig houdt met de verkoop van de kledij (CGVS 1, p.9). Het is pas later wanneer u over uw problemen vertelt dat u plots aangeeft dat uw partner niet meer buitenkomt en ook niet meer werkt (CGVS 1, p.13,20), iets wat uw vrouw ook verklaarde met het voorbehoud dat ze soms wel nog via internet kledij verkocht (CGVS vrouw, p.10,20). Dat u het als verdacht beschouwt dat er mensen kwamen vragen naar degene die jullie kledingmerk via internet verkocht omdat jullie dat niet meer deden (CGVS 2, p.4) lijkt dus elke basis in de werkelijkheid te ontberen. Uw kinderen hebben ook na uw vertrek hun leven kunnen verderzetten (CGVS 1, p.20). Indien u werkelijk vreesde voor het leven van uw kinderen is het echter weinig waarschijnlijk dat zij hun school mochten verder zetten terwijl uw vrouw zich zou schuilhouden binnenshuis. Dat uw vrouw of schoonmoeder uw zoon zouden kunnen beschermen tegen een netwerk dat zo machtig is als u beweert (CGVS 2, p.14) valt hoegenaamd niet in te zien. Dat de levensomstandigheden van uw gezin steeds slechter worden afgeschilderd naarmate uw verklaringen vorderen, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

Bovendien valt op dat de meest voor de hand liggende voorzorgsmaatregel door uw gezin niet nodig werd geacht, namelijk het regelen van geldige paspoorten. Dit terwijl u begin 2018 reeds een paspoort zou hebben gehaald in Medellin voor wanneer de situatie u zou nopen tot een overhaaste vlucht (CGVS

2, p.7) en volgens u ook de procureur die uw klacht noteerde benadrukte dat uw gezin zo snel mogelijk het land moest verlaten (CGVS 1, p.13). Zelfs uw vrouw zegt dat jullie al na de derde ontmoeting met Tabaco bezig waren met de mogelijkheid om naar België te vertrekken (CGVS vrouw, p.18). Het spreekt dan ook boekdelen over de door jullie beweerde vrees dat uw vrouw en kinderen pas op 22 augustus 2019 paspoorten regelden om Colombia te kunnen verlaten, terwijl u reeds tijdens het interview bij DVZ verklaarde dat zij in constante vrees leefden om aangevallen te worden door de bende (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Het is zeer eigenaardig dat zij zo lang zouden talmen om te zorgen dat zij geldige reisdocumenten hadden indien zij werkelijk voortdurend onder die angst gebukt gingen. Dit is een verdere indicatie dat u de levensomstandigheden van uw gezin in Colombia niet waarheidsgetrouw weergeeft.

Hoewel jullie doorheen de verschillende interviews gewag maken van een vrees dat de bende jullie oudste zoon zou willen rekruteren omdat die daarvoor het perfecte profiel heeft (CGVS 1, p.20; CGVS vrouw, p.4,10,12,18), en u tijdens uw derde persoonlijk onderhoud stellig bent dat Tabaco uw zoon wilt vermoorden (CGVS 3, p.6), is er in al jullie verklaringen maar één concreet element dat er op zou wijzen dat hij ooit bij uw beweerde problemen betrokken raakte: een bendelid zou naar u gevraagd hebben toen D. naar school werd gebracht en zei dat hij niet mocht vergeten wie de leiding had in de wijk. D. zelf hoorde niet wat er werd gezegd omdat hij een koptelefoon droeg (CGVS vrouw, p.10,21). Niet alleen komt u dus niet verder dan een blote bewering als u het heeft over dit incident, dat u dergelijke vraag naar uw afwezigheid probeert gelijk te stellen met het bedreigen van uw zoon (CGVS 3, p.6-7), kan bezwaarlijk worden gevolgd, laat staan dat zoiets kan worden begrepen als een poging om uw zoon onder dwang te rekruteren voor de bende. Verder zijn uw verklaringen op dit punt weer zeer inconsistent. Terwijl u op het eerste gehoor dd. 11 juli 2019 nog bij herhaling stelde dat het incident op weg naar D.s school zich 20 dagen eerder had voorgedaan (CGVS 1, p.13,20), met andere woorden eind juni, beweert uw vrouw dat dit gebeurde in april (CGVS vrouw, p.21). De precieze datum kan ze niet geven maar ze is zeker van de maand, en uit de brief die ze heeft neergelegd kan worden afgeleid dat dit incident zich zou hebben afgespeeld voor 16 april 2019, dus meer dan twee maanden voor het volgens u plaatsvond. Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud stelt u plots ook dat het moet gebeurd zijn in april 2019 (CGVS 3, p.7). U bent geconfronteerd met deze frappante tegenstrijdigheid in uw verklaringen en stelt dan dat u eerder zei dat het “ongeveer, min of meer” 20 dagen eerder gebeurde, maar dat u erbij had gezegd dat het lang geleden was (CGVS 3, p.13), wat volgens de feitelijke vaststellingen helemaal niet klopt: u zei op 11 juli 2019 tweemaal dat het 20 dagen eerder was gebeurd. U voegt nog toe dat het gaat om “veel details en er is veel tijd over gegaan dan kan je niet alles vers in het geheugen” hebben (CGVS 3, p.13). U geeft desgevraagd toe dat het hier niet gaat om een detail maar om een belangrijk feit in uw relaas (CGVS 3, p.13-14) en houdt het er uiteindelijk op dat u zich enkel herinnert dat het gebeurd is, maar niet wanneer (CGVS 3, p.14). Zoals hierboven reeds opgemerkt hebt u geen enkel element aangereikt dat zou ondersteunen dat u tijdens uw interviews niet in staat was om zich recente gebeurtenissen voor de geest te halen, waardoor deze uitleg allerm minst overtuigend is. Wat er ook van zij, in uw relaas is er geen enkele verdere verwijzing naar enige poging van een criminele bende om uw zoon voor hun kar te spannen. Bij gebrek aan enige concrete elementen dat iemand uw kinderen probeerde te rekruteren in Colombia, moet worden besloten dat jullie vage en algemene verwijzingen naar het rekruteren van kinderen (CGVS vrouw, p.22) niet volstaan om een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

U verwijst naar psychologische problemen van uw zoon die zouden voortvloeien uit deze gedwongen rekrutering, en legt in dat verband twee documenten neer: een Colombiaans document dd. 13 september 2019 en een brief van de Belgische organisatie “Maison de l’Amerique Latine S.E.U.L. asbl” dd. 14 april 2020 waarin een psychologe bevestigt dat D. door haar wordt ondersteund sinds december 2019. In deze documenten is sprake van depressieve symptomen en angstgevoelens, en een mogelijke maar onbevestigde diagnose van het syndroom van Asperger. Deze klachten zouden voortvloeien uit de gespannen situatie van uw gezin in Colombia. Het CGVS benadrukt dat psychologen en psychiaters weliswaar vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de psychische gezondheid van een patiënt. De vaststelling van een psycholoog of psychiater die een persoon behandelt voor problemen met diens geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat wordt vastgesteld en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een psycholoog/ psychiater is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt toegereikt. Rekening houdend met hun bevindingen kunnen psychologen/psychiaters daarbij weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een medisch-psychologisch of psychiatrisch attest geeft dan ook geen definitief en absoluut uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging

aannemelijk te maken. Volgens u begonnen de problemen van D. pas na uw vertrek, en was hij een gezonde en gelukkige jongen voordien (CGVS 2, p.11). In jullie verklaringen valt geen enkel incident terug te vinden waaruit zou blijken dat een criminele bende ooit enige belangstelling voor D. zelf aan de dag heeft gelegd. Dat de vroegste melding over psychische klachten van uw zoon werd gemaakt in september 2019, bijna een jaar na uw vertrek en ongeveer twee jaar nadat de door u beweerde problemen zijn ontstaan, maakt dat enig verband tussen zijn latere klachten en toenmalige levensomstandigheden niet aannemelijk geacht kan worden.

Volgens uw vrouw liepen trouwens niet alleen jullie gevaar: als u met de informatie die u had op de vlucht zou slaan, was dat ook gevaarlijk voor uw ouders en uw schoonfamilie die daar in de buurt wonen (CGVS vrouw, p.14). Toen u bij DVZ een kort overzicht gaf van de redenen dat u in Colombia voor uw leven vreest verwees u uitdrukkelijk naar het gevaar dat uw moeder er liep, terwijl u trouwens met geen woord hebt gesproken over een poging van de bende om uw zoon in te lijven (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Nadat uw vrouw en kinderen Colombia hebben verlaten zou men ook aan uw ouders en schoonmoeder gevraagd hebben waar u ergens bent; ze zeiden dat ze u wilden spreken en u beschouwt dit als een poging tot intimidatie. Op uw schoonouders had dit effect: zij zouden reeds verschillende keren verhuisd zijn sinds dit incident, maar uw ouders wonen nog altijd op dezelfde plaats: het huis waar jullie ook woonden toen de problemen met de bende begonnen (CGVS 3, p.3,4). Volgens u komt dat doordat uw ouders al iets ouder zijn en ook weten “dat ze geen probleem hebben met dat, het probleem is met mij en mijn zoon” (CGVS 3, p.4). Dat brengt u dan weer in verband met het feit dat uw ouders eigenaars zijn van een huis, terwijl uw schoonmoeder geen eigen woning heeft (CGVS 3, p.4). Dat uw ouders nog altijd op dezelfde plaats kunnen wonen zonder de represailles te ondervinden vanuit de “Oficina de Envigado” waar uw vrouw naar verwijst (CGVS vrouw, p.15), net zoals uzelf gedurende ongeveer een jaar en uw gezin in het jaar volgend op uw vertrek gedaan hebben, zet de door u beweerde vrees in een heel ander perspectief.

Hierbij aansluitend kan nog worden aangestipt dat het er niet naar uitziet dat uw vrouw probeert verborgen houden dat jullie allemaal naar België zijn vertrokken: haar vrienden uit de wijk waar jullie woonden en waar de bende actief was zijn daarvan op de hoogte (CGVS vrouw, p.9). Zelf gebruikt u geen Facebook meer omdat u overal gezocht wordt (CGVS 1, p.6) maar uw schoonzus postte publiekelijk op Facebook dat ze graag naar uw vrouw in België zou reizen omdat ze haar mist (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots van Facebook). Uw vrouw zelf wuift deze observatie weg door te stellen dat ze niets openbaar publiceert maar enkel reageerde op wat haar zus had gepost (CGVS vrouw, p.22). Daarmee geeft ze dus toe dat ze een openbare reactie postte over waar ze zich bevond. Dat zij niet de gewoonte heeft om via Facebook contact te hebben mensen die dicht bij de bende staan (CGVS vrouw, p.22) houdt geen steek gezien de envergure van het misdaadsyndicaat dat naar jullie op zoek zou zijn. Met haar laatste verschoningsgrond, dat ze zich veilig voelt in België, gaat ze voorbij aan haar eigen bewering dat ze vreest dat jullie familie in Colombia represailles zou kunnen ondervinden net omdat jullie zelf uit Colombia zijn verdwenen. U bent daar zelf veel minder ongerust over: als u wordt gevraagd of het voor uw vrienden of familie in Colombia gevaarlijk zou kunnen zijn als duidelijk wordt dat u na al uw wedervaren in België terecht bent gekomen, stelt u dat niet te weten, dat er tot nu toe niets is gebeurd, en dat u hoopt dat het zo zal blijven (CGVS 3, p.15). Het is merkwaardig dat u en uw vrouw op dat punt een volledig andere risicoanalyse lijken te maken. Tevens is gebleken dat uw schoonmoeder op Facebook ijverig bezig is met het uitdelen van ‘likes’ aan pagina’s over reizen en emigreren naar België en werken in België, en aan ‘Linda Lunna Chocolates’. Ook uw schoonzus maakt reclame voor deze in België gevestigde chocolatier waarvan het telefoonnummer open en bloot te zien is (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.1), en die hetzelfde alias gebruikt als uw vrouw (CGVS vrouw, p.5). Uw schoonfamilie maakt zich dus duidelijk geen zorgen dat iemand in Colombia zou vermoeden dat jullie zich in België bevinden op dit ogenblik.

Wat betreft de klacht die u hebt ingediend bij het parket op 18 oktober 2018 moeten ook tal van bedenkingen gemaakt worden. In de klacht staat een loutere weergave van uw verklaringen. Het document bevat geen enkele verwijzing naar een betrouwbare en verifieerbare externe bron. Dat stuit des te meer daar u expliciet verklaart deze klacht te hebben ingediend enkel en alleen om ze te kunnen tonen aan de Belgische asielinstanties (CGVS 1, p.19). Overigens staat in de klacht slechts vermeld dat u in september 2017 bent verhuisd nadat u werd bedreigd door een lokale bende, meer dan een jaar voordat u uiteindelijk Colombia hebt verlaten. U voegt pas op het einde van de aangifte toe dat een drietal mannen van dezelfde bende op 15 oktober had ontdekt waar u woonde, zonder overigens te specificeren 15 oktober van welk jaar. Dat u dus met deze aangifte “enkel het hoofdidee” zou hebben gegeven van uw vluchtmotieven (CGVS 1, p.19), wordt door de feitelijke vaststellingen tegengesproken. U hebt duidelijk niet enkel de details weggelaten, maar alle beweerde feiten waarop u zich thans beroept, met uitzondering van een ruzie met criminelen die maakten dat u op 14 september 2017 bent verhuisd. Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud stelt u dan weer dat u alles wat u is overkomen hebt

verteld aan de procureur, wat opnieuw lijnrecht indruist tegen uw verklaringen tijdens het eerste gehoor toen u nog zei dat u slechts een gedeelte en niet alle info vertelde op aanraden van uw familie (CGVS 1, p.19). Zelfs op dit punt kan u dus geen eenduidige verklaringen afleggen.

U hebt voorts ook geen enkele belangstelling getoond voor een eventueel onderzoek naar deze feiten waarmee men mogelijks bezig zou zijn (CGVS 2, p.13), en hebt overigens ook niet de minste interesse voor de vraag of Tabaco inmiddels werd veroordeeld (CGVS 3, p.6), net zomin als uw vrouw (CGVS vrouw, p.19). Dat jullie zo weinig bekommerd zijn met het lot van de man die jullie zeggen te vrezen, is op zijn minst opvallend, temeer dat zijn arrestatie en berechting een duidelijk uiting zijn van de wil en capaciteit van de Colombiaanse overheid om op te treden tegen criminaliteit. Dat uw vrouw spontaan zou zijn benaderd door het gemeentebestuur van Medellin om steun te bieden aan families die verhoogd risico zouden lopen op ontheemding of rekrutering (CGVS vrouw, p.11), overigens een blote bewering die niet wordt ondersteund door enig document, zou enkel bevestigen dat er tal van instellingen en organisaties zijn die de Colombiaanse burger hulp of bescherming biedt in dergelijke omstandigheden. Het CGVS brengt in herinnering dat internationale bescherming slechts kan worden toegekend aan verzoekers indien alle paden naar bescherming door de nationale overheid zijn uitgeput. In uw geval is dat duidelijk niet zo. Meer nog: hoewel het parket had aangeboden om jullie in te schrijven in een programma voor burgerbescherming hebt u dat kennelijk nooit gedaan (CGVS 1, p.19). Bij het parket leken ze volgens wat u verklaart nochtans overtuigd dat uw vrouw en kinderen gevaar liepen (CGVS 1, p.13). Ook uw echtgenote stelt dat u klacht ging indienen om bescherming te kunnen krijgen (CGVS vrouw, p.18-19), maar paradoxaal genoeg stelt ze vervolgens dat de naam Tabaco niet werd vermeld in de klacht, en dat jullie wel vroegen om bescherming maar niet van de politie (CGVS vrouw, p.19). Zelf zegt u dat het tijdverlies is om aangifte te doen (CGVS 1, p.19) en dat u nooit van plan was om aan het openbaar ministerie details te vertellen over de mensen die u beweert te vrezen (CGVS 1, p.19), waardoor überhaupt niet kan worden ingezien op welke manier dit een volwaardige poging zou zijn geweest om de bescherming van de autoriteiten van uw land in te roepen. Het CGVS beklemtoont dat internationale bescherming slechts kan worden toegekend indien alle redelijke paden tot het bekomen van bescherming vanwege de nationale autoriteiten bewandeld zijn. In uw geval is dat niet zo. Door uw houding en uw verklaringen wekt u vooral de indruk dat u slechts klacht hebt ingediend om niet met lege handen naar België te vertrekken, waardoor de overtuigingskracht ervan sterk aangetast is.

Ook de bewijswaarde van de bevestigingsbrief die uw vrouw heeft gekregen van het "Comité Municipal de Derechos Humanos para la Construcción de Paz" is zeer relatief. Volgens uw vrouw was dat comité voor de mensenrechten op geen enkele manier betrokken bij jullie situatie en baseerde de schrijver van de brief zich louter op wat ze hem vertelde toen hij de brief opstelde, waardoor ook die niet meer dan een weergave van haar verklaringen is (CGVS vrouw, p.20-21). Aangezien de brief ook geen praktische gevolgen met zich heeft meegebracht qua hulp, bescherming, of ondersteuning (CGVS vrouw, p.20) moet worden besloten dat hier gaat om een gesolliciteerde brief die op geen enkele wijze de door u beweerde feiten aantoont.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw vage, tegenstrijdige en inconsistente verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Uw diverse identiteitsdocumenten tonen enkel uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke in deze beslissing niet worden betwist. Uw vliegtuigtickets en de aangifte van het verlies van uw paspoort ondersteunen slechts uw verklaringen over uw reisweg, die evenmin in twijfel getrokken wordt. De diverse persartikels die u hebt neergelegd houden geen rechtstreeks verband met de door u ingeroepen feiten, stelde u zelf (CGVS 1, p.4; CGVS 2, p.3). Het CGVS betwist noch ontkent dat er misdrijven worden gepleegd in Medellin en dat Carlos Pesebre en Tabaco bestaan. Hieruit kan evenwel geen nood aan internationale bescherming in uw hoofde worden afgeleid. Wat betreft de documenten die betrekking hebben op de verwanten van uw vrouw moet worden geconcludeerd dat deze personen inderdaad hebben bestaan en inmiddels zijn overleden. Deze overlijdensaktes laten echter niet toe om te bepalen in welke omstandigheden zij zijn overleden, laat staat dat hun overlijden verband hield met de personen die u zegt te vrezen in Colombia. U bent reeds van bij het begin van uw procedure gewezen op het belang van dergelijke overtuigingsstukken en dat een summiere lijst van namen en data niet bewijskrachtig genoeg is, en blijft zelfs tijdens uw derde gehoor steken op de intentieverklaring dat u zal kijken wat u kan doen om te staven dat de namen op uw lijst slachtoffers zijn van de bende die u zegt te vrezen (CGVS 3, p.8-9). Dat de neven van uw vrouw in het verleden gedwongen werden gerekruteerd bij een bende staat u ook op generlei wijze en strookt trouwens ook niet met uw uitspraak dat zij bij de bende gingen omdat "ze niets anders om handen hadden" (CGVS 1, p.11). Uit de attesten van lijkschouwing kan ten hoogste worden opgemaakt dat de politie respectievelijk het parket in 2010 en 2008 een nood zagen om de doodsoorzaak in deze overlijdens met zekerheid te laten bepalen. Zelfs indien deze

overlijdens verband zouden houden met de bende van Tabaco die u zegt te vrezen, kan uit deze gebeurtenissen in uw hoofde geen actuele vrees worden afgeleid. Het gaat immers om feiten van jaren geleden, in die mate dat u zelfs niet kan situeren hoeveel jaar het geleden is dat deze personen zijn gestorven (CGVS 2, p.11). Het kan integendeel worden aangestipt dat dergelijk verband weinig plausibel is. Dat u nooit met uw gezin bent vertrokken uit Medellin (CGVS 1, p.4), hoewel verschillende mensen in uw naaste kring reeds problemen hadden gekend met Tabaco, die ook uw vrouw met de dood bedreigd zou hebben (CGVS 2, p.10), mag verwonderen. Overigens laat uw vrouw deze beweerde bedreiging onvermeld als haar wordt gevraagd naar haar eigen ontmoeting met Tabaco: ze stelt in eerste instantie dat Tabaco haar grootmoeder bedreigde om de familie onder druk te zetten (CGVS vrouw, p.12-13) en voegt pas als ze expliciet wordt geconfronteerd met uw uitspraak toe dat Tabaco had gezegd dat ze haar grootmoeder iets zouden aandoen, "of haar" (CGVS vrouw p.19). Hier schieten jullie verklaringen alweer tekort om te kunnen overtuigen. Aangezien u zelf verklaart nooit eerder persoonlijke problemen gekend te hebben met de bende van Tabaco (CGVS 1, p.14) en tevens dat uw vrouw dacht dat Tabaco het niet echt meende toen hij haar met de dood bedreigde (CGVS 2, p.11) kan niet worden gevolgd dat eender welke criminele bende het als een kaakslag zou opvatten als u ervoor had gekozen om elders in Colombia te gaan wonen en werken op een ogenblik dat zij niet de minste belangstelling voor u hadden, in tegenstelling tot wat u doet uitschijnen (CGVS 2, p.10,11). Tot op heden heeft deze bende zich trouwens ook onthouden van represailles tegen uw familie of die van uw vrouw, wat duidelijk ontkracht dat u een eerdere verhuis door deze bende onmogelijk gemaakt zou zijn. Ook de overige verwijzingen naar verwanten van uw vrouw die problemen zouden hebben gekend in Colombia zijn niet dienstig aangezien u deze met geen enkel betrouwbaar bewijsstuk ondersteunt.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitik die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Ten aanzien van verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U, L.M.O.R., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren te Medellin in Colombia op (...) 1984 en u bent altijd in die stad blijven wonen, zij het in verschillende wijken.. U heeft al 24 jaar lang een relatie met AZM (CG-nummer xx/xxx en O.V.-nummer xxx). Jullie hebben samen drie minderjarige kinderen die zich samen met jullie in België bevinden. U maakte uw middelbare school af en volgde nog meerdere andere cursussen, u had vervolgens een restaurant en een kledingzaak. Samen met uw minderjarige kinderen verliet u Colombia op 31 oktober 2019 om uw partner A. te

vervoegen die een jaar eerder, met name op 23 oktober 2018, naar België vertrokken was. Op 7 november 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner A., u baseert zich immers op identiek dezelfde asielmotieven:

[...] [zie supra, sub 1.1.]

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen:

[...] [zie supra, sub 1.1.]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/3, 57/1 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 12 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: IVRK).

Verzoekers wijzen erop dat een minderjarige op grond van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet kan vragen om door het CGVS te worden gehoord. Zij betogen dat hun zoon D. hierom tweemaal heeft verzocht: een eerste maal middels verzoekers' verzoekschrift ingediend bij de Raad op 20 april 2020 en een tweede maal per e-mail van hun advocaat aan het CGVS op 17 november 2020. Zij citeren de vraag van hun zoon D. om door het CGVS gehoord te worden zoals geformuleerd in hun verzoekschrift van 20 april 2020. Zij menen dat deze vraag helder en duidelijk is en in geen geval als laattijdig kan worden beschouwd. Verzoekers verwijzen naar artikel 12 van het IVRK, het hoger belang van het kind en rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dienaangaande. Zij menen dat ingevolge artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet hun zoon D., die hier expliciet om had gevraagd, door het CGVS had moeten worden gehoord aangezien dit in zijn belang is. Zij betogen dat artikel 57/1 van de Vreemdelingenwet geen formele voorwaarde voorziet voor de wijze waarop een vraag om te worden gehoord moet worden ingediend, dat de vraag van hun zoon D. duidelijk blijkt uit het verzoekschrift van 20 april 2020 en dat de verwerende partij niet kan voorhouden dat de e-mail van hun advocaat van 17 november 2020 als eerste formulering van de vraag van hun zoon D. om te worden gehoord kan worden beschouwd. Zij stellen voorts: "Niet alleen hebben verzoekers schrik dat hun zoon gebruikt zal worden door gewapende groeperingen voor hun activiteiten, maar D. werd eveneens persoonlijk benaderd door bendeleden. Deze ervaring werd naverteld door verzoekster tijdens haar persoonlijk gehoor maar dit is natuurlijk niet hetzelfde als wanneer de persoon zelf kan getuigen over een gebeurtenis die hij persoonlijk heeft meegemaakt. De getuigenis van D. had op dit punt een doorslaggevend element kunnen zijn voor de beslissing van tegenpartij."

2.2. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, § 2, 48/6, § 5, 57/1, § 4 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In een eerste onderdeel betogen verzoekers dat van de verwerende partij een serieuzer onderzoek mag worden verwacht naar de vrees in hoofde van hun oudste zoon, temeer gelet op de context waarin hij opgroeide. Zij stellen dat de bendeleden verzoeker hadden bedreigd met de rekrutering van hun zoon voor de operatie. Zij citeren vervolgens uit de COI Focus *“Colombia. Veiligheidssituatie”* van Cedoca van 27 juli 2020, uit een rapport van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties, uit een artikel van Reuters, uit een rapport van InSight Crime en uit een Spaanstalig persartikel met betrekking tot de rekrutering van minderjarigen door bendes in Colombia. Zij achten het in het licht van deze informatie kennelijk onzorgvuldig dat de verwerende partij op basis van een summiere en foutieve motivering de vrees voor rekrutering in hoofde van hun zoon wegwuift. Zij stellen dat hun verklaringen over waarom de bendes minderjarigen rekruteren volledig in lijn liggen met de beschikbare informatie daaromtrent en waarvan kan worden verwacht dat de verwerende partij deze kent en bij haar onderzoek betreft. Zij wijzen erop dat dit een wettelijk verankerde verplichting is (artikel 48/6, § 5 *juncto* de artikelen 48/3, 48/4 en 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet) die ook blijkt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zij besluiten: *“Tegenpartij, die de vrees voor gedwongen rekrutering van de minderjarige zoon van verzoekers niet grondig en zelfs nauwelijks onderzocht heeft, zonder rekening te houden met de informatie die zij daarover heeft, heeft kennelijk onzorgvuldig gehandeld, in strijd met de bepalingen gevisieerd in dit middel.”*

In een tweede onderdeel voeren verzoekers aan dat zij wel degelijk een gedetailleerd en samenhangend vluchtrelaas hebben afgelegd. Dat hun relaas op sommige punten niet volledig duidelijk is, doet daar volgens hen geen afbreuk aan. Zij menen dat wordt gefocust op details waarover zij niet altijd even duidelijk waren, terwijl zij over het algemeen tijdens hun persoonlijke onderhoud duidelijk uitlegden hoe verzoeker en hun zoon door de lokale bendes werden gerekruteerd. Waar in de bestreden beslissingen wordt gesteld: *“Zo verklaart u voortdurend dat u “veel informatie had” (CGVS 1, p.13), dat u “alle kennis had” (CGVS 1, p.16), dat u “teveel informatie” had (CGVS 1, p.17) en dat het “delicaat” was dat u zoveel informatie had (CGVS 1, p.18). Als u wordt gevraagd om te preciseren welke gevoelige informatie u dan wel te weten was gekomen, komt u echter niet verder dan dat er een plan was om diverse mensen te vermoorden (CGVS 1, p.17).”*, betogen verzoekers dat het normaal is dat verzoeker niet in detail kon treden over de plannen van de bende die hem probeerde te rekruteren en dat hij steeds heeft volgehouden dat de bende hem dit plan heeft uiteengezet zonder hem de details hiervan te vertellen. Zij citeren dienaangaande uit de notities van het derde persoonlijk onderhoud van verzoeker. Zij achten het kennelijk onredelijk om uit het feit dat verzoeker geen details kon geven waarvan hij telkens zei dat hij ze nooit heeft gekregen, af te leiden dat hun relaas inconsistent en onwaar zou zijn. Waar in de bestreden beslissingen wordt gesteld: *“U maakt daarbij echter geen melding van de aanwezigheid van een ex-kolonel of een bevel tot moord. [...] Een persoon die men “el coronel” (de kolonel) noemde had het dan weer over welke stappen er allemaal zouden worden genomen (CGVS 2, p.6). Na drie maanden, tijdens dewelke u begon te denken dat men u uit het oog verloren was, volgde er nog een identieke vergadering, waarop Tabaco en de kolonel u details van de operatie vertelden (CGVS 2, p.7). Dat u eerst beweerde deze kolonel nooit meer te hebben teruggezien, terwijl u later zegt dat hij er opnieuw bij was tijdens de laatste ontmoeting, is uiteraard sterk tegenstrijdig. Uw verwijzingen naar deze figuur zijn trouwens ook niet consistent: u zegt eerst dat hij een militair was, maar dat u niet weet of het een kolonel was (CGVS 1, p.12), vervolgens hebt u het afwisselend over een kolonel en een ex-kolonel (CGVS 1, p.13,15), en uiteindelijk zegt u dat hij iemand was in militaire tenue en dat u hebt gevraagd wie deze man is, waarna men u vertelde dat het gaat om een kolonel die actief is bij de paramilitairen (CGVS 1, p.17-18). Tijdens het tweede interview hebt u het gewoon over iemand die ze “el coronel” noemen (CGVS 2, p.6).”*, betogen verzoekers dat verzoeker aan de aanwezigen heeft gevraagd wie die persoon was en dat hij enkel de informatie kreeg dat dit een ex-paramilitair was en zo werd genoemd. Zij menen dat het bijzonder consistent is om niet de details te kunnen geven waarvan verzoeker herhaaldelijk stelde dat hij ze niet had gekregen. Zij besluiten: *“De bestreden beslissingen getuigen van een selectieve lezing en zijn gebrekkig gemotiveerd op dit punt, in strijd met de bepalingen ingeroepen in het middel.”*

In een derde onderdeel stellen verzoekers dat de verwerende partij een selectieve lezing maakt van de verklaringen van verzoeker en geen rekening houdt met de beschikbare informatie over de rekruteringstechnieken van de bendes in Colombia. Verzoekers betogen:

“Tegenpartij meent dat het “weinig plausibel” is dat verzoeker door de combos gerekruteerd zou worden omwille van zijn blanco strafblad. Ten eerste gaat het niet enkel om zijn blanco strafblad, maar ook om zijn minderjarige zonen. Wat dat betreft, kan verwezen worden naar wat onder het eerste onderdeel van dit middel uiteengezet werd.

Bovendien hoeft het helemaal niet te verbazen dat de combos mensen uit de buurt rekruteren die niet bij de bende betrokken zijn, en geen strafblad hebben, en die daardoor minder opvallen of argwaan wekken, om bepaalde operaties uit te voeren. Dit klemmt des te meer aangezien rekrutering door de combos legio is in de regio van verzoekers, en niet alleen van kinderen, zoals uit het Cedoca-rapport van 27.07.2020 blijkt (p.26, 29 en 36)."

Tevens stellen verzoekers dat het onderzoek naar hun vrees rekening dient te houden met de informatie over de kritieke veiligheidssituatie in hun regio van herkomst en met de individuele omstandigheden, zoals het feit dat verschillende van hun familieleden werden vermoord of verdwenen na te zijn gerekruteerd door dezelfde bende. Zij besluiten: *"Door dit niet te doen heeft tegenpartij artikels 48/6, §5 van de wet van 15.12.1980 en artikel 3 EVRM geschonden, samen gelezen met de andere bepalingen ingeroepen in het middel."*

In een vierde onderdeel stellen verzoekers dat de verwerende partij meent dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker Tabaco in 2017 drie keer heeft gezien en pas in oktober 2018 is gevlucht. Zij merken op dat verzoeker bleef geïntimideerd worden via boodschappen die werden achtergelaten bij zijn moeder, dat hij in zomer van 2018, toen de intimidaties toenamen, stappen nam om het land te verlaten en een paspoort aanvroeg, en dat hij, toen zijn moeder hem in oktober 2018 in paniek opbelde, besepte dat hij moest vertrekken, waarna hij klacht indiende en meteen vertrok. Verzoekers wijzen ook op hun moeilijke financiële situatie waardoor het niet evident was om te vertrekken. Zij achten de bestreden beslissingen gebrekkig gemotiveerd op dit punt.

Waar in de bestreden beslissingen wordt gesteld: *"De lacunes en gebreken in de verklaringen van uw vrouw over uw beweerde ontmoetingen met de man die diverse doden en doodsb bedreigingen binnen uw schoonfamilie op zijn kerfstok zou hebben, zijn daarom des te opvallender."*, voeren verzoekers in een vijfde onderdeel aan dat zij hiervoor reeds verschillende verklaringen hebben gegeven. Zij citeren uit de notities van het tweede persoonlijk onderhoud van verzoeker. Zij betogen dat verzoeker weinig details wou delen met zijn echtgenote omdat zij snel angstig en nerveus wordt en hij haar niet ongerust wou maken, reden waarom hij enkel de grote lijnen deelde en het voldoende is te weten dat een belangrijke en ernstige bedreiging aan het adres van hun gezin werd geuit. Verzoekster was gefocust op het beschermen van haar gezin. Verzoekers menen dat de vragen van de verwerende partij vooral waren gericht op namen en data, die verzoeker echter niet met verzoekster deelde. Zij menen dat zij steeds duidelijk zijn geweest over de redenen die aan de basis van hun verzoek om internationale bescherming liggen, zij citeren uit de notities van het tweede en derde persoonlijk onderhoud van verzoeker en zij betogen dat zij het over alle feiten eens zijn en dat het kennelijk onredelijk is om hieruit af te leiden dat het om tegenstrijdige verklaringen gaat. Het enige punt waarover zij elkaar tegenspraken, aldus verzoekers, betreft de datum van de tweede vergadering met de bendeleden, doch zij betogen dat zit enkel *"een omwisseling van verzoekster betreft tussen de data van de tweede en de derde vergadering"* en dat het onredelijk is hieruit af te leiden dat het om een tegenstrijdigheid gaat. Zij achten de bestreden beslissingen op dit punt gebrekkig gemotiveerd.

In een zesde onderdeel betogen verzoekers dat de verwerende partij uit het feit dat hun kinderen na het vertrek van verzoeker nog naar school gingen, afleidt dat hun vrees ongeloofwaardig is. Zij citeren uit de notities van het tweede en derde persoonlijk onderhoud van verzoeker en wijzen erop dat hun kinderen veel minder naar school gingen en lessen misten omdat ze zich zo gedeisd mogelijk probeerden te houden. Zij stellen dat zij niet gewoon hun leven konden verderzetten na de incidenten, dat zij ondergedoken leefden, dat zij zo goed als nooit buitenkwamen en dat de kinderen enkel onder begeleiding en op een onregelmatige manier naar school gingen. Zij menen dat zij alle maatregelen namen die op dat moment redelijkerwijze konden worden verwacht om verdere problemen te voorkomen totdat zij voldoende middelen hadden om allen naar België te reizen. Zij menen dat de bestreden beslissingen op dit punt gebrekkig gemotiveerd zijn.

In een zevende onderdeel verwijzen verzoekers naar artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en citeren zij uit rechtsleer en een rapport van EASO met betrekking tot de bescherming die door nationale autoriteiten kan worden geboden. Zij voeren aan dat het algemene kennis is dat de bescherming die uitgaat van de Colombiaanse autoriteiten allesbehalve effectief is en dat dit eveneens wordt bevestigd in de COI Focus *"Colombia. Veiligheidssituatie"* van Cedoca van 27 juli 2020 waaruit zij citeren. Verzoeker legde reeds uit dat de procureur bij wie hij klacht indiende, hem persoonlijk heeft aangeraden om het land te verlaten, aldus verzoekers. Zij achten het kennelijk onredelijk om te verwachten dat verzoeker na deze ervaring met de Colombiaanse autoriteiten nog verdere stappen zou ondernemen om in zijn land van herkomst bescherming te bekomen: voor hem was het antwoord van de procureur voldoende informatie en kon hij onmogelijk hopen effectief en voldoende beschermd te worden in Colombia.

Verzoekers besluiten: *“Door te stellen dat verzoeker niet alle “paden naar bescherming door de nationale overheid” zou hebben uitgeput, wordt de bewijslast onredelijk verzwaard. De bestreden beslissingen schenden op dit punt de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5, §2 van de wet van 15.12.1980, samen gelezen met de andere bepalingen gevisieerd in het middel.”*

2.3. In een derde middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 48/4, § 2, c) en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel betogen verzoekers dat in de bestreden beslissingen geen onderzoek wordt gevoerd naar de recente veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, Medellin. Zij citeren uit een arrest van de Raad met betrekking tot een persoon afkomstig uit Medellin. Zij menen dat de Raad het belang benadrukte dat de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming steunt op informatie die specifiek betrekking heeft op de situatie in de regio en stad van herkomst van de verzoeker om internationale bescherming. *In casu* is de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus volgens verzoeker gesteund op louter algemene informatie over Colombia, zonder de specifieke situatie in Medellin te onderzoeken.

In een tweede onderdeel citeren verzoekers uit de COI Focus *“Colombia. Veiligheidssituatie”* van Cedoca van 27 juli 2020 en merken zij op dat hierin wordt gesteld dat Comuna 13 in Medellin een van de bloedigste wijken van de stad is, alsook dat de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties in oktober 2019 stelde dat het gewapend conflict nog verder dreigt te ontaarden. Zij citeren eveneens uit de COI Focus *“Colombia. Veiligheidssituatie”* van Cedoca van 13 november 2019 en voeren aan dat hierin wordt gesteld dat de situatie in Medellin de laatste jaren is verergerd. Zij betogen dat verschillende georganiseerde gewapende groeperingen actief zijn in Colombia en eveneens in de stad Medellin. Volgens hen betreft dit een “binnenlands gewapend conflict” in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zij stellen dat ook de stad Medellin de voorbije jaren in een geweldspiraal is afgegleden, die een enorme impact heeft op de burgerbevolking die wordt geconfronteerd met extreem geweld en massale ontheemding. Verzoekers citeren een internetartikel van Colombia Reports, waaruit zij afleiden dat er in Colombia sprake is van wijdverbreide corruptie en complexe conflicten. Zij citeren tevens een ander internetartikel van Colombia Reports dat volgens hen beschrijft hoe de veiligheidssituatie in Medellin de voorbije jaren verslechterde. Zij besluiten:

“Uit het voorgaande volgt dat verzoekers, in geval van terugkeer naar Medellin een reëel risico op ernstige schade lopen, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980. Zij dienen daarom minstens de subsidiaire beschermingsstatus te krijgen.”

2.4. Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift de volgende stukken:

- twee attesten van een gerechtelijke autopsie (stukken 4 en 5),
- hun verzoekschrift d.d. 20 april 2020, en
- een e-mail van hun advocaat aan het CGVS d.d. 17 november 2020 (stuk 7).

3. De nota met opmerkingen

De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissingen herhaalt en de nieuwe documenten bespreekt die bij het verzoekschrift werden gevoegd.

De verwerende partij voegt bij haar nota met opmerkingen een e-mail van het CGVS van 19 november 2020 aan verzoekers' advocaat.

4. De aanvullende nota

De verwerende partij dient op 13 september 2021 een aanvullende nota in waarin zij de algemene veiligheidssituatie in Colombia bespreekt en waarin een weblink is opgenomen naar de COI Focus *“Colombia. Veiligheidssituatie”* van Cedoca van 2 augustus 2021.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. Beoordeling

7.1. Voor een samenvatting van de vluchtmotieven van verzoekers, verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de door verzoekers bijgebrachte landeninformatie en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting stelt de Raad het volgende vast.

7.2. In hun verzoekschrift betogen verzoekers dat hun oudste zoon overeenkomstig artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet kan vragen om gehoord te worden. Verzoekers geven aan dat hij dit tot twee keer toe voor het gehoor van zijn moeder op het CGVS gevraagd heeft.

7.3. Artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet waarvan de schending aangevoerd wordt, luidt als volgt: *“Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.*

De in het eerste lid bedoelde minderjarige vreemdeling kan tot vijf dagen vóór het persoonlijk onderhoud van de ouder(s) of de voogd plaatsvindt, vragen om gehoord te worden door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De in het eerste lid bedoelde minderjarige vreemdeling kan, zonder dat deze minderjarige vreemdeling hier zelf om verzoekt, door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord worden indien hiertoe bijzondere redenen zijn en indien dit in het belang van deze minderjarige vreemdeling is. De minderjarige vreemdeling heeft het recht om te weigeren gehoord te worden. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming en heeft geen negatieve invloed op de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

Gelet op voormelde bepaling dient aldus vermoed te worden dat de verzoekende partijen ook het verzoek namens de minderjarige kinderen ingediend hebben. Alhoewel hun oudste zoon sinds (xx) april 2020 meerderjarig is, blijft het vermoeden bestaan dat het verzoek om internationale bescherming ook

in zijn naam werd ingediend tot er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen.

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt inderdaad dat verzoekers in eigen naam en in naam van hun minderjarige kinderen op 20 april 2020 een beroep in volle rechtsmacht tegen de beslissing van 20 maart 2020 hebben ingediend. Op 11 mei 2020 betekent de Raad het beroep in volle rechtsmacht aan de verwerende partij. Bij arrest van 3 september 2020 met arrestnummer 240 463 vernietigt de Raad de beslissing van 20 maart 2020 omdat verzoekster niet de kans heeft gekregen haar persoonlijke vluchtmotieven, en de documenten die erop betrekking hebben en die ook betrekking hebben op gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na het vertrek van verzoeker uit Colombia, toe te lichten tijdens een persoonlijk onderhoud bij het CGVS. In voormeld verzoekschrift vragen verzoekers ook uitdrukkelijk op grond van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet dat hun oudste zoon D. die ondertussen meerderjarig is geworden, gehoord wordt. Vervolgens heeft verzoekers' advocaat dit per email op 17 november 2020 nogmaals gevraagd.

In de email van 19 november 2020 deelt de verwerende partij mee dat ze niet ingaat op de vraag tot horen, daar de aanvraag oorspronkelijk in een verzoekschrift gesteld en niet werd gesteld door de minderjarige zelf, maar door zijn ouders. Voorts verwijst de verwerende partij naar de memorie van toelichting waarin aangegeven wordt dat een minderjarige een aanvraag om gehoord te worden schriftelijk of telefonisch via een vertrouwenspersoon of een hulpverlener kan indienen. De verwerende partij stelt dat een ouder noch een hulpverlener noch een vertrouwenspersoon is. Indien het de bedoeling was dat een ouder dit zou vragen, dan had de memorie van toelichting dit ook uitdrukkelijk aangegeven. Aldus kan het verzoek om gehoord te worden in het verzoekschrift van 20 april 2020 niet gelijkgesteld worden met een aanvraag door een minderjarige zelf op grond van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij beschouwt het verzoek in de email van 17 november 2020 als het eerste verzoek om gehoord te worden dat door de oudste zoon van verzoekers ingediend werd. De verwerende partij stelt vervolgens dat dit verzoek laattijdig ingediend werd en zet uiteen waarom een dergelijk verzoek tijdig dient meegedeeld te worden.

Het verzoekschrift van 20 april 2020 werd door de ouders ingediend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen. Op het ogenblik dat het verzoekschrift werd ingediend was hun oudste zoon nog minderjarig en kon deze ook geen verzoekschrift in eigen naam indienen tegen de beslissingen van 20 maart 2020. Voorts stond de oudste zoon D. op dat ogenblik nog onder het ouderlijk gezag van zijn ouders. Doordat de ouders het ouderlijk gezag over het minderjarig kind hebben, kunnen zij in naam van het minderjarig kind vragen dat hij gehoord wordt. Artikel 57/1 van de Vreemdelingenwet of de memorie van toelichting laat niet toe anders te oordelen. Op basis van de memorie van toelichting (wetsontwerp 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2016-2017, 54 2548/001, p. 85-92*) kan enkel vastgesteld worden dat het minderjarig kind zelf ook kan vragen om gehoord te worden, zonder tussenkomst van de persoon die het ouderlijk gezag over het kind heeft. Uit het gegeven dat in de memorie van toelichting wordt aangegeven dat om diverse redenen de aanwezigheid van de ouder(s) tijdens het persoonlijk onderhoud zelf niet aangewezen is, kan geenszins opgemaakt worden dat een kind niet via zijn ouders kan vragen om gehoord te worden. De verwerende partij reikt ook geen elementen aan om aan te tonen dat *in casu* de oudste zoon D. door zijn ouders beïnvloed, aangezet of geïntimideerd wordt om een vraag tot horen op grond van artikel 57/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Voorts werd de vraag om gehoord te worden opgenomen in het verzoekschrift dat tot de vernietiging van de beslissing van 20 maart 2020 geleid heeft. Immers bij arrest van 3 september 2020 met arrestnummer 240 463 werd de beslissing van 20 maart 2020 vernietigd waardoor deze uit het rechtsverkeer verdween en het verzoek om internationale bescherming opnieuw diende onderzocht te worden. Dit onderzoek is niet enkel beperkt tot de motieven van het arrest van 3 september 2020, maar tot alle stukken van het rechtsplegingsdossier. Bijgevolg ook tot de nieuwe elementen opgenomen in het verzoekschrift van 20 april 2020. Dit zijn ook elementen die deel uitmaken van het rechtsplegingsdossier. In voormeld verzoekschrift werd duidelijk in hoofde van zoon D. gevraagd om op grond van artikel 57/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet om gehoord te worden. Aldus werd de vraag tot horen namens het minderjarig kind tijdig ingediend.

Daarenboven wordt in de memorie van toelichting gepreciseerd dat: *“Het participatie- en hoorrecht van het kind is neergelegd in artikel 12 van het IVRK en is één van de kernbepalingen van dit verdrag. Door de minderjarige de mogelijkheid te geven om zijn mening te uiten, wordt het recht op horen van het kind geïmplementeerd in de wetgeving. Dit is ook naar analogie van de regeling die bij de familierechtbanken bestaat: elk kind die dat wenst zal gehoord worden. Er wordt niet voor geopteerd om de begeleide minderjarige systematisch op te roepen voor gehoor, gezien dit een bovenmatige druk zou teweegbrengen in hoofde van de minderjarige. Bovendien stelt ook het Comité voor de Rechten van het kind (hierna: CRC) in haar Algemeen Commentaar nr. 12, “The right of the child to be heard”, dat het kind weliswaar het recht heeft om gehoord te worden, maar dit geen verplichting vormt in hoofde van het kind. Een systematische uitnodiging door het CGVS aan de minderjarige vreemdeling om verklaringen af te leggen zou hier afbreuk aan doen. Bovendien wordt in het voorgestelde artikel uitdrukkelijk bepaald dat de minderjarige vreemdeling op adequate wijze geïnformeerd moet worden over dit recht om gehoord te worden zodat de minderjarige hieromtrent een beslissing kan nemen in zijn of haar belang. Ook dit strookt met de richtlijnen van het CRC in haar Algemeen Commentaar nr. 12. Het CRC benadrukt dat kinderen moeten geïnformeerd en ingelicht worden over de concrete materies, opties, beslissingen en de gevolgen hiervan en dat het recht op informatie van essentieel belang is vermits het dé vereiste is opdat kinderen een duidelijke beslissing kunnen nemen. Tevens moet het kind geïnformeerd worden over de voorwaarden en de omstandigheden waaronder hij of zij zal gehoord worden. Hiertoe zal een informatiecampagne georganiseerd worden.”* (wetsontwerp 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Memorie van toelichting*, Parl.St. Kamer, 2016-2017, 54 2548/001, p.86). (eigen onderlijnen) Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan de Raad ook niet opmaken of de minderjarige kinderen op adequate wijze werden geïnformeerd over hun recht om gehoord te worden.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 februari 2021 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS